

Liberalismen har en särprägel

som hållning och åskådning, hävdar Morgon-Bladet, delvis i polemik mot uttalanden i Dagens Nyheter, som betonat partiernas värdegemenskap och de mera utformade ideologiernas avveckling. "Är det", skriver tidningen, "enbart en slump att den politiska liberalismen mer energiskt än någon annan riktning försvarat åsikts- och yttrandefrihetens sak? Är det en florstunn utopi att samma liberalism, buren av folklig idealitet och frisinne, söker ingjuta i vår nykterhetslagstiftning, i den statligt sanktionerade sexualupplysningen, i abortpolitiken, i ungdomsvården principen frihet under ansvar? Kravet på privatlivets helgd och på enskild rättstrygghet gentemot statens och överhöghetens önskemål om likformighet, skulle det leva i dag utan att vara en kärna i liberalismens idévärld?"

Det ligger något av betydelse i dessa synpunkter. Liberalismen och de partiorganisationer som speciellt företrätt denna åskådning i Sverige har uppburit de tankar tidningen berör med särskild energi. Men det är obefogat att, vilket tidningen tycks vara benägen för, sätta likhetstecken mellan liberalism och folkparti, att vilja monopolisera liberalismen för folkpartiet.

Det finns många folkpartister som inte är särpräglade liberala i uppfattning och uppträdande, det finns många högermän och socialdemokrater som i denna allmänna mening är typiska liberaler. Att, med viss rätt, kalla en del allmänt godtagna värderingar för liberala och att sedan utnämna folkpartiet till bäraren av dessa värderingar är att ge en skev, av partiintresset färgad bild av det intellektuella och moraliska läget. Idémässigt är alla demokrater ett stycke konservativa, ett stycke liberala, ett stycke socialister — i ordens gamla mening — och det borde också alla kunna erkänna.